

Вісник Кореччини

РАЙОННИЙ ІНФОРМАЦІЙНИЙ ТИЖНЕВИК
23 серпня 2014, №34 (162)

Єдина Країна

Єдина Страна

Герої не вмирають

Шановні корчани!

Від щирого серця вітаємо вас із Днем Державного Прапора України!

З того часу, як над країною офіційно було піднято синьо-жовтий прапор, ми пережили кризи та підйоми, втрати й здобутки. Сьогодні Україна впевнено заявляє про себе на світовій арені, демонструє готовність до перетворень, до міжнародної інтеграції, до покращення рівня життя свого народу. А Державний Прапор – як символ свободи, єднання та слави нашої країни – уособлює у собі усі прагнення та надії українського народу на краще майбутнє.

То ж нехай синьо-жовтий стяг і надалі вселяє в серце кожного українця гордість та спонукає на нові подвиги заради своєї Батьківщини.

Від усього серця бажаємо вам, щоб ваше життя завжди було яскравим і багатим, як кольори нашого Державного стягу: синім і мирним, як небо, та жовто-золотистим, як пшеничні поля України! Доброго здоров'я, добробуту і щастя кожній родині.

Шановні жителі Кореччини!

Щиро вітаємо вас із визначним для нашого суспільства святом – Днем Незалежності України!

Герої не вмирають

Не плачте, мамо, так судилося...

(Продовження. Початок на с. 1)

Народився юнак 20 грудня 1986 року. Свою шкільну дорогу розпочав із Новокорецької ЗШ I-III ступенів №2, а завершив у Корецькому НВК «Школа-ліцей». Згодом закінчив коледж радіоелектроніки у Запоріжжі та університет у цьому ж місті за спеціальністю програмування й інформаційні технології.

Життя лише розпочиналося... У словненому сили та молодості серці було намічено чимало планів, мрій, та, перш за все, одвічне бажання жити, творити, радіти. Але доля розпорядилася по-іншому.

Спілкуючись із однокласниками, знайомими Тараса Ляшука, споглядаючи на фотографію, розумію, що у їхніх словах не має ніякого пафосу чи фальшивих емоцій. Те, що ці люди кажуть про хлопця – правда.

Ольга Грабовська, однокласниця хлопця, розповідає:

– Тарас у моєму сприйнятті був, перш за все, добрим, веселим, скромним хлопцем. Його внутрішній світ виявлявся у м'якості, толерантності, відкритості, добрих очах і дуже приємній посмішці. Тарас був справжнім співрозмовником: уважний і цікавий до того, чим займаються інші, і сам гарний оповідач. На будь-яку тему розмови мав свою думку. Перебувати у товаристві із ним було комфортно й затишно. Нещодавно ми зустрічалися з однокласниками, адже уже минуло десять років після того, як закінчили школу. На запрошення Тарас із сумом відповів: «Дуже хочу вас усіх побачити, та, на превеликий жаль, у мене служба. Тому думками я завжди з вами». Для нашого Тараса військовий обов'язок був понад усе.

Однокласниця Тараса Наталія Рой згадує:

– Тарас був доброзичливою та чуйною людиною. Він завжди усім допомагав, ніколи не залишав у біді. На нього можна було розраховувати. Тарас був першим, до кого зверталися за допомогою. Це була світла людина, яка своїми вчинками робила світ кращим. І те, що він загинув за Україну, свідчить про його прагнення змінити все на краще.

Однокласниця Ольга Боброва говорить про Тараса лише присміє:

– Тарас був хорошим, чуйним, відповідальним, сміливим, з хорошим почуттям гумору. Завжди був готовий допомогти.

Не плачте, мамо, так судилося...

Минула субота, 16 серпня, в історії Кореччини назавжди залишиться до болю чорною сторінкою. Цього дня весь край проливав сльози жалю та скорботи за земляком Тарасом Ляшуком, серце якого зупинилося на двадцять сьомому році життя. Ще довго литиме сльози від невимовного болю мати загиблого героя, а навкруги у знак підтримки звучатимуть слова «так судилося»...

Продовження на с. 2

Г. С. Боброва

Герої не вмирають

Не плачте, мамо, так судилося...

(Продовження. Початок на с. 1)

Народився юнак 20 грудня 1986 року. Свою шкільну дорогу розпочав із Новокорецької ЗШ I-III ступенів №2, а завершив у Корецькому НВК «Школа-ліцей». Згодом закінчив коледж радіоелектроніки у Запоріжжі та університет у цьому ж місті за спеціальністю програмування й інформаційні технології.

Життя лише розпочиналося... У словненому сили та молодості серці було намічено чимало планів, мрій, та, перш за все, одвічне бажання жити, творити, радіти. Але доля розпорядилася по-іншому.

Спілкуючись із однокласниками, знайомими Тараса Ляшука, споглядаючи на фотографію, розумію, що у їхніх словах не має ніякого пафосу чи фальшивих емоцій. Те, що ці люди кажуть про хлопця – правда.

Ольга Грабовська, однокласниця хлопця, розповідає:

– Тарас у моєму сприйнятті був, перш за все, добрим, веселим, скромним хлопцем. Його внутрішній світ виявлявся у м'якості, толерантності, відкритості, добрих очах і дуже приємній посмішці. Тарас був справжнім співрозмовником: уважний і цікавий до того, чим займаються інші, і сам гарний оповідач. На будь-яку тему розмови мав свою думку. Перебувати у товаристві із ним було комфортно й затишно. Нещодавно ми зустрічалися з однокласниками, адже уже минуло десять років після того, як закінчили школу. На запрошення Тарас із сумом відповів: «Дуже хочу вас усіх побачити, та, на превеликий жаль, у мене служба. Тому думками я завжди з вами». Для нашого Тараса військовий обов'язок був понад усе.

Однокласниця Тараса Наталія Рой згадує:

– Тарас був доброзичливою та чуйною людиною. Він завжди усім допомагав, ніколи не залишав у біді. На нього можна було розраховувати. Тарас був першим, до кого зверталися за допомогою. Це була світла людина, яка своїми вчинками робила світ кращим. І те, що він загинув за Україну, свідчить про його прагнення змінити все на краще.

Однокласниця Ольга Боброва говорить про Тараса лише присміє:

– Тарас був хорошим, чуйним, відповідальним, сміливим, з хорошим почуттям гумору. Завжди був готовий допомогти.

Він щиро усміхався, і в тій простій усмішці було щось таке, що кожного дня по трішки змінювало світ. Дуже шкода, що доля йому відміряла так мало часу. Мені не віриться, що це саме він загинув. Все це як страшний сон. Співчуваю його рідним!

У військовому званні «молодшого сержанта-контрактника» весною хлопця мобілізували до 30-ї механізованої бригади Новоград-Волинська Житомирської області, а згодом відправили на схід України. 11 серпня під час виконання бойових завдань у зоні АТО він загинув. Ця страшна звістка сколихнула весь край. У віці розквіту Тарас Ляшук віддав своє життя за нас, за нашу державу. Часто саме у цьому віці світлих людей Господь забирає до себе. Може, це випадковість, а, може, Тарас тепер покликаний там, на небі, до більших завдань? Нам, як земним людям, надзвичайно сумно. Хлопець міг би ще зробити багато цікавих і дуже важливих справ. Але тепер його образ долатиме час і простір у світлих думках кожного, залишиться символом патріотизму і буде нашою совістю до кінця наших днів.

Іванна ОМЕЛЬЧУК